

Ligeoverfor dette Andragende maa det fremhæves, at en Pensionsslov indeholder de Billaar med Hensyn til Efterlønning, hvorunder den vedkommende har tjent, og for saa vidt er af kontraktmæssig Natur, saa at han ikke kan have noget videre gaaende Krav end det, ved sin Afstedigelse at saa Pension i Henhold til den da gældende Pensionsslov og der- ved saa fyldestgjort de Billaar, under hvilke han har tjent, og da han ved sin Afstedigelse udtræder af ethvert andet af hans tidligere Tjeneste flydende Forhold til Staten, bliver Pensionens Fastsættelse i Overensstemmelse med Loven en endelig Opgørelse med ham, der ikke kan forlanges omgjort, fordi den ham af Loven tillagte Ret, i Almindelighed set, skønnes at være mere eller mindre knapt til- maalt, eller fordi forandrede Forhold, saasom Pengenes synkende relative Værdi eller Pen- sionistens selvstændig tiltagende Alder og der- ved stigende Behov, gøre Pensionssbeløbet mindre tilstrækkeligt end tidligere eller end formentlig forudsat. Taler saaledes For- holdets egen Bestaenhed og retlige Grund- lag bestemt og afgørende imod en almindelig Forhøjelse af Pensioner, der i Henhold til gældende Lovbestemmelser allerede ere, til Dels for længe siden, traadte i Kraft, kommer dertil ligeoverfor det her særligt omhandlede An- dragende endnu det Hensyn, at en gennem- gaaende Forhøjelse af bestaaende Pensioner paa et enkelt Omraade ikke kunde indrømmes uden billigtvis at drage til Følge for alle Pen- sionister, saa vist som det for dem alle gælder, at den ved deres Afstedigelse fastsatte Pension i Tidens Løb maa blive mindre tilstrækkelig, naar Pengenes relative Værdi synker og til- tagende Alder stiller større Krav, saa at man, naar der skal vises samme Billighed imod alle, maatte komme til under en eller anden Form at indføre Dyrtidsstillæg og Alderstillæg og- saa for Pensioners Vedkommende.

Naar det nemlig i det omhandlede Andragende som en særlig Grund for, at netop Pensionerne efter Loven af 9. April 1851 billigtvis burde forhøjes, er paabe- raabt, at denne Lov i 1876 er afløst af en ny og gunstigere Pensionsslov for de militære Underklasser, da kan en saadan Grund over- hovedet ikke med Rette gøres gældende, og det allerede fordi, som foran fremhævet, den afstedigede Statsstjener har faaet sit Forhold til Staten, saavidt Efterlønning angaar, ende- lig afgjort, naar han har faaet den Pension, der hjemledes ham ved den Pensionsslov, som var gældende ved hans Afstedigelse, og under hvis Tilfagn og Billaar han saaledes har udført og afsluttet sin Statsstjeneste, saa at det er ham i enhver Henseende ganske uved- kommende, om Lovgivningsmagten senere fast-

sætter andre Pensioneringsregler for Frem- tiden, og lige saa lidt som han kunde miste noget af den ham en Gang tillagte Pension, hvis de nye Pensionssregler vare knappere end de tidligere, lige saa lidt kunne nye gun- stigere Regler give ham noget Krav paa at saa sin Pension forhøjet.

Særligt er det en Misforstaaelse, naar Andragendet gaar ud fra, at en Omberegning af de ældre Pensioner efter Reglerne i Loven af 20. November 1876 — hvis en saadan Omberegning var praktisk gennemførlig, hvad den ikke er — vilde medføre en gennem- gaaende Forhøjelse af hine Pensioner. Den væ- sentlige Forskel mellem de to Pensionsslove af 1851 og 1876 bestaar deri, at den første inddelte samtlige pensionssberettigede Personer af de militære Underklasser i 6 forskellige, paa enhver Tjenestestilling og Grad be- roende Pensionssklasser, og for hver af disse Klasser fastsatte bestemte Pensionssbeløb, sti- gende for hvert tilbagelagt Tjenestear fra det 20de til det 40de, medens efter Loven af 1876 Pensionen udgør visse Procentbeløb (1½ pCt. for hvert Tjenestear indenfor de nævnte Grænser, altsaa jævnt stigende fra 30 til 60 pCt.) af vedkommendes Lønning. Herved maa imidlertid mærkes, at Pro- centbeløbene i Loven af 1876 temmelig nær falde sammen med og i alt Fald ikke ere gun- stigere end de Procentbeløb, der saa til Grund for Fastsættelsen af de bestemte Pensionssstør- relser i Loven af 1851, ligesom der ikke i den ny Lov indbrøges flere eller andre Tjeneste- indtægter under Pensionssberegningen, end der var lagt til Grund for de faste Pensionss- beløb i den ældre Pensionsslov, idet ogsaa denne havde taget de Naturalemolumenter i Betragtning, som i den nugældende Lov be- regnes til en fast Værdi af 100 Kr., saa at Loven af 1876 ikke gennemgaaende giver en større Kvota af Lønningen end Loven af 1851; tvært- imod var denne sidste i saa Henseende ikke saa ganske lidt gunstigere særlig for den kortere Tjenestetid, da Pensionssstigningen for hvert Tjenestear var stærkere før end efter det 30te Aar, medens Stigningen efter Loven af 1876 som allerede bemærket er aldeles jævn igennem den hele Tid fra 20 til 40 Aar og derfor i det første Aaar kendelig mindre end i Loven af 1851; men ogsaa for de læn- gere Tjenestetider var Procentforholdet gen- nemsnitsvis gunstigere end i den nugæl- dende Lov. Tages der kun Hensyn til de første 4 Pensionssklasser i Loven af 1851, som i denne Samstilling alene have Pethy- ning (i 5. og 6. Klasse var Forholdet endnu langt gunstigere), var Pensionens Middel- procent efter 20 Aars Tjeneste omtrent 30 pCt., for 30 Aars Tjeneste omtrent 51 pCt. og for